

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobkyně: J. Č.
zastoupena Mgr. Ing. M. Č., MBA
bytem R. 356

proti
žalovanému: Ředitel Sekce podpory Ministerstva obrany
se sídlem 160 00 Praha 6, Vítězné náměstí 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 7. 2017, čj. MO 133151/2017-3416,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včasnou žalobou brojila žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 7. 2017, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí ředitele Agentury vojenského zdravotnictví v Hradci Králové ze dne 22. 12. 2016, čj. 208-8/2016-684800. Rozhodnutím orgánu I. stupně byla zamítnuta žádost žalobkyně o proplacení odměny za služební pohotovost za období 1. 12. 1999 – 31. 12. 2009.

2. Správní orgán obdržel žádost žalobkyně dne 27. 4. 2016, ve svém rozhodnutí uvádí, že tento den považuje za rozhodné datum pro účely aplikace promlčecí lhůty.
3. Rozhodnutí orgánu I. stupně poukazuje na skutečnost, že žalobkyně byla od 1. 12. 1999 do 31. 12. 2009 zařazena na systemizovaném místě u VZ P., uvedla, že podle rozkazů náčelníka VZ Přerov za uvedené období byla zařazována do skupiny velení s dobou dosažitelnosti do 360 minut a povinností hlásit se mimo stanovenou dobu zaměstnání. Správní orgán následně žádal k ověření tvrzení žadatelky cestou ÚVA Olomouc, avšak bylo zjištěno, že docházkové listy žadatelky byly za uvedené období skartovány. Tedy, i pokud by správní orgán pominul dobu promlčení, nemohl by ve věci konat, a to z důvodu, že základními dokumenty pro výpočet případné odměny za pohotovost jsou rozkazy náčelníka daného VZ Přerov a docházkové listy žadatelky. Uvedené zásadní dokumenty by mohly verifikovat údaje, související s případnou odměnou žadatelky za pracovní pohotovost, případné výpovědi svědků by mohly sloužit pouze jako doplňující faktor.
4. Správní orgán odkázal na § 161 odst. 1 a 2 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění účinném před nabytím zákona č. 272/2009 Sb., dle něhož jsou všeobecně jakékoliv nároky uplatněné u služebního orgánu ve lhůtě delší než 3 roky promlčeny, s tím, že služební orgán se tak nároky staršími 3 let před podáním žádosti z důvodu promlčení nemůže zabývat. Žadatelka nárokovala proplacení odměny za pracovní pohotovost, posledním specifikovaným měsícem byl prosinec 2009, mající datum splatnosti v rámci výplatního termínu ke dni 15. 1. 2010. Promlčecí doba počínala běžet od 16. 1. 2010, nárok i za poslední nárokovaný měsíc žadatelkou mohl být dle správního orgánu uplatněn nejdéle ke dni 16. 1. 2013.
5. Odvolací orgán – žalovaný – dne 17. 7. 2017 rozhodl o odvolání jeho zamítnutím a potvrzením rozhodnutí I. stupně.

II. Žalobní argumentace

6. Žalobkyně v žalobě uvedla, že napadá výrok žalovaného z důvodu nezákonnosti, napadá obě ve věci vydaná rozhodnutí.
7. Dále argumentuje tím, že pokud byla vojákovi do 30. 6. 2015 nařizována tzv. „dosažitelnost“, „hotovost“ či prostě „pohotovost“, má plný nárok na odměnu za pracovní pohotovost mimo pracoviště dle ustanovení § 19 tehdy účinného zákona č. 143/1992 Sb., o platu a odměně za pracovní pohotovost, odkazuje přitom na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), zejména jeho rozhodnutí ze dne 12. 12. 2012, čj. 6 Ads 71/2012, ze dne 26. 9. 2013, čj. 4 Ads 55/2013, či ze dne 9. 10. 2013, čj. 6 Ads 47/2013. Z nich vyplývá, že je nerozhodné, jak služební pohotovost velitel ve svém rozkazu označí, či zda u služební pohotovosti mimo pracoviště výslovně neurčí místo, na kterém se má voják zdržovat, neboť se svým obsahem vždy jedná o služební pohotovost, za kterou ve smyslu ust. § 30 zákona o vojácích z povolání, náleží odměna dle § 19 odst. 1 nebo 2 zákona o platu a odměně za pracovní pohotovost.
8. Žalobkyně zastává názor, že pokud příslušný služební orgán – velitel – nařizoval „pohotovost“ nebo „dosažitelnost“, kterou v rozhodné době zákon o vojácích z povolání neznal, postupoval v rozporu s čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR, čl. 2 odst. 2 a čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Vojákovi, který na základě rozkazu velitele fakticky služební povinnost mimo pracoviště ve smyslu § 30 zákona o vojácích vykonával, však vznikl nárok

na odměnu dle § 19 odst. 2 cit. zákona o platu a odměně za pohotovost. Vojákovi totiž v takovém případě nelze klást k tíži, že rozkaz výslovně neuvedl, že se jedná o služební pohotovost mimo pracoviště ve smyslu uvedeného § 30.

9. V dalším pak žalobkyně připomíná, že služebně právní vztahy služebního poměru vojáka z povolání představují stav nadřízenosti a podřízenosti, kdy stát je nositelem veřejné svrchované moci, silnějším subjektem, který druhému subjektu může jednostranně zakládat jeho práva. I voják, který je povinen respektu vůči rozkazům, neboť jinak mu hrozí kázeňský postih, je však občanem, na něhož se vztahuje Listina základních práv a svobod.
10. Z výrokové části rozhodnutí žalobkyně neshledala, na základě jaké odvozené pravomoci je žalovaný oprávněn o věci samé rozhodovat v odvolacím řízení. Poukazuje i na to, že z výzvy k seznámení se spisem nevyplývá, s jakými podklady by se měl účastník řízení seznámit, žalobkyně, která se se spisem seznámila, učinila poznámku, že spis je kompletní dle názoru správního orgánu. Správní orgán se nevypořádal s námitkou, že dle Listiny základních práv a svobod náleží za odvedenou práci spravedlivá odměna, voják musí vykonat rozkaz a až následně může proti němu brojit. Dále žalobkyně argumentuje vyjádřením Veřejné ochránkyně práv, kdy z jejího prohlášení ze dne 7. 1. 2016 k problematice odměny dosažitelnosti vyplývá, že po provedených jednáních bylo přislíbeno zpětné vyplacení odměn za služební pohotovost, nařizovanou vojákům z povolání v rozporu se zákonem.
11. Žalobkyně poukazuje na to, že správní orgán nerozlišuje mezi pojmy prekluze a promlčení, v případě prekluze dochází k zániku práva, správní orgán k ní přistupuje z úřední povinnosti. U promlčení k zániku práva nedochází a přistupuje-li k němu správní orgán z úřední povinnosti, jedná nezákonně. Žalobkyně namítá, že námitka promlčení nebyla ze strany správního orgánu vůbec vznesena, neboť konstatování, že „služební orgán se nároky staršími 3 let před podáním žádosti z důvodu promlčení nemůže zabývat“ takovou námitkou není. Poukazuje dále na text obou rozhodnutí, vydaných ve věci, kdy správní orgán I. stupně odkazuje na § 161 odst. 1 a 2 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění účinném před nabytím účinnosti zákona č. 272/2009 Sb., kdežto žalovaný využil pro odůvodnění § 159 odst. 1 zákona č. 221/1999 Sb., a dále jeho ustanovení § 161 odst. 1.
12. Žalobkyně dále zmiňuje rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, která se předmětným problémem nároků vojáků z povolání zabývala a která dospěla k závěru, že důsledky nesprávného postupu služebních funkcionářů, kteří nařizují v rozporu se zákonem pracovní pohotovost, nemohou jít k tíži dotčených vojáků z povolání.
13. K námitce promlčení, která byla uplatněna, pak připomíná judikaturu Ústavního soudu, hovořící o tom, že uplatnění promlčení nesmí být učiněno v rozporu s dobrými mravy. Protiprávní jednání nastane v případech, kdy velitel řádně nezajistil, aby platové náležitosti za práci přesčas byly vyplaceny. Jediným účelem poukazu na promlčení je zbavení se vlastní odpovědnosti za takové protiprávní jednání. Služební orgán nesmí zneužívat výkonu práv a povinností vyplývajících ze služebního poměru k újmě vojáka nebo k ponižování jeho důstojnosti. Naopak tyto orgány jsou povinny zajišťovat rovný přístup a zacházení se všemi uchazeči o povolání do služebního poměru a se všemi vojáky při vytváření podmínek výkonu služby.

14. V dalším bodě žaloby žalobkyně popsala všechna řízení, uplatněná za účelem uplatnění svých práv, plynoucích z jejího služebního poměru a uvedla, že za domáhání se svých práv nesmí služební orgány vojáka postihovat či znevýhodňovat. Navrhla zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

15. Z písemného vyjádření žalovaného ze dne 31. 10. 2017 plyne, že žalobní body prakticky kopírují žalobkyní podané odvolání, s žalobními body se žalovaný vypořádal v napadeném rozhodnutí, na něž plně odkazuje. Žalobkyně dle názoru žalovaného v žalobě ve velké míře konstatuje obecně známé informace, své subjektivní názory a výklad právních institutů, v neposlední řadě pak množství informací k jiným, s žalobou nesouvisejícím řízením a skutečností.
16. Ke skutkovému stavu žalovaný uvádí, že žádostí ze dne 27. 4. 2016 uplatnila žalobkyně svůj nárok na doplacení odměny za služební pohotovost, resp. dosažitelnost, vykonanou na základě rozkazů služebního funkcionáře v období od 1. 12. 1999 do 31. 12. 2009. Poukazuje na ust. § 159 odst. 1 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, dle něhož se nárok promlčí, jestliže nebyl uplatněn ve lhůtě, která je stanovena tímto zákonem. K promlčení se přihlédne jen tehdy, jestliže se ten, vůči němuž se nárok uplatňuje, promlčení dovolá; v takovém případě nelze promlčený nárok tomu, kdo jej uplatňuje, přiznat. Podle ustanovení § 161 odst. 1 tohoto zákona činí lhůtě k uplatnění peněžitých nároků ze služebního poměru 3 roky. Z žádosti žalobkyně plyne, že posledním specifikovaným měsícem, za který žádá proplacení služební pohotovosti, je měsíc prosinec 2009, který má datum splatnosti v rámci výplatního termínu ke dni 15. 1. 2010. Promlčecí doba proto začíná běžet od 16. 1. 2010, nárok tak mohl být uplatněn nejpozději ke dni 16. 1. 2013. Žalobkyně jej uplatnila až více než o tři roky později, je proto promlčen.
17. Žalobkyně si podala jednu žádost o proplacení pohotovosti již v r. 2014, a to za období let 2010 – 2012. Další žádost, již se týká žaloba, podala v r. 2016, za období let 1999 – 2009. Žalovaný považuje na základě uvedených skutečností za zřejmé, že si žalobkyně od samého počátku byla promlčení části svých nároků vědoma a nejdříve žádala o období, u něhož k promlčení nedošlo.
18. V dalším žalovaný uvedl, že argumentace nemravností vznesení námitky promlčení mu není neznámá, žalobci se opakovaně v rámci celého rezortu snaží takto zvrátit promlčení svých nároků, soudy však konstantně takovou konstrukci odmítají. Vztahy námitky promlčení a korektivu dobrých mravů se soudy v různých kontextech zabývaly opakovaně, žalovaný poukazuje na právní názor Nejvyššího správního soudu, který charakterizuje podmínky pro uplatnění korektivu dobrých mravů výstižně nutností okolností výjimečné intenzity. Žalovaný dodává, že soudy, rozhodující ve správním soudnictví, posuzují předmětnou právní otázku z uvedených hledisek, neboť není důvod, proč pro institut promlčení, mající původ v právu soukromém, nepřevzít závěry, k nimž se dospělo v oblasti práva soukromého.
19. Žalovaný je přesvědčen, že v případě žalobkyně nedošlo k naplnění podmínek požadované intenzity a výjimečnosti pro zásah do principu právní jistoty a odeprání zákonného práva žalovaného uplatnit námitku promlčení. Nad rámec uvedeného pak žalovaný připomněl, že hospodář s prostředky státního rozpočtu a je tedy povinen

uplatnit uvedenou námitku vždy, neboť jakýkoliv jiný postup by znamenal porušení rozpočtové kázně a zákona o majetku státu.

20. Žalovaný se vyjádřil i k žalobkyní namítané povinnosti před vydáním rozhodnutí tuto seznámit se spisem, připomíná, že jejího tehdejšího právního zástupce informoval o skutečnosti ukončení shromažďování podkladů potřebných pro vydání rozhodnutí dokonce dvakrát, vyzval ho k seznámení se spisem, avšak bez jeho reakce. Žalobkyně se pak prokazatelně dne 9. 11. 2016 dostavila k nahlédnutí do spisu, zákonem uložená povinnost tak byla naplněna.
21. V závěru proto správní orgán navrhl zamítnutí žaloby v plném rozsahu pro nedůvodnost.

IV. Jednání soudu

22. Dne 7. 8. 2019 při jednání krajského soudu odkázal zástupce žalobkyně na žalobní námítky, dále na rozhodnutí soudů, zejména Krajského soudu v Českých Budějovicích sp. zn. 10 A 125/2014 ze dne 23. 9. 2015, Krajského soudu v Praze sp. zn. 46 A 36/2014 ze dne 15. 2. 2016, zdejšího soudu sp. zn. 31 Ad 4/2015 ze dne 29. 1. 2016. Správní orgán neuplatnil správně a dostatečně námitku promlčení, i kdyby však soud shledal, že tomu tak není, je zcela jistě v rozporu s dobrými mravy. Odkázal opětovně na žalobní námítky, zejména pak další řízení žalobkyně, jimiž se musela dovolat svých práv, například v otázce prodloužení služebního poměru a své diskriminace v jeho průběhu. Žalovaný odkázal na písemné vyjádření ve věci, oba účastníci řízení pak setrvali na svých závěrečných návrzích.
23. Krajský soud konstatoval podstatné skutečnosti, plynoucí ze správního spisu. V něm se nachází vyžádání rozkazů pro správní řízení – proplacení pohotovostí prap. L. Č. u Vojenského ústředního archivu v Olomouci, Výpis z rozkazů N VZ 5383 Přerov z období 7/2001 – 12/2009 u prap. Č., dvě výzvy k seznámení se spisem, adresované zástupci žalobkyně. Dále je přítomen Protokol o nahlížení do spisu žalobkyně ze dne 9. 11. 2016, rozhodnutí obou správních orgánů, odvolání žalobkyně.

V. Posouzení věci krajským soudem

24. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného. Provedené důkazy krajský soud hodnotil jednotlivě i v jejich souhrnu (§ 77 odst. 2 s.ř.s.).
25. Zákon č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, upravoval v době, za kterou žalobkyně žádá přiznání odměny za pracovní pohotovost, ve svém § 161 odst. 1 otázku promlčení tak, že nestanovuje-li zákon jinak, činí lhůta k uplatnění peněžitých nároků ze služebního poměru 3 roky. Znění tohoto ustanovení nedoznalo změny, a to ani u § 159, z něhož vyplývá, že nárok se promlčí, jestliže nebyl uplatněn ve lhůtě, která je stanovena v tomto zákoně. K promlčení se přihlédne jen tehdy, jestliže se ten, vůči němuž se nárok uplatňuje, promlčení dovolá; v takovém případě nelze promlčený nárok tomu, kdo jej uplatňuje, přiznat.
26. Žalobkyně namítala, že její nárok zřejmě nemůže být promlčen, neboť jde o nárok, který vychází ze skutečnosti, že jí vykonávaná pracovní pohotovost v období let 2002 - 2009 nebyla označena v souladu s tehdy platnou právní úpravou, což nemůže jít k její tíži.

K tomu krajský soud uvádí, že o nároku žalobkyně, který by vykazoval pouze formální nedostatky názvu skutečně vykonané pracovní pohotovosti s dosažitelností, by nepochyboval, a to i s odkazem na judikaturu NSS, např. jeho rozhodnutí ze dne 26. 9. 2013, sp. zn. 4 Ads 55/2013, v němž jsou obsaženy i odkazy na další rozhodnutí v obdobné problematice, ať již se jedná o rozhodnutí 4 Ads 11/2013, či další.

27. To, že nelze přisvědčit tomu, že by mohl být nárok žalobkyně promlčen, lze dle jejího názoru dále vyvodit i ze znění právní úpravy, která předpokládá, že přihlédnout k promlčení lze pouze za situace, kdy se ten, vůči němuž se nárok uplatňuje, tohoto dovolá a zde žalobkyně namítá, že ve správním spise před rozhodnutím orgánu I. stupně nebyl přítomen žádný dokument, který by zákonně uplynutí lhůty pro uplatnění nároku zaznamenával. Takové argumentaci však krajský soud nemůže přisvědčit. Názor žalobkyně lze akceptovat za situace, kdy stojí před rozhodujícím orgánem dva účastníci řízení, z nichž jeden uplatňuje vůči druhému svůj nárok. V dané věci však byl v pozici toho, vůči němuž je uplatňován nárok, žalovaný, a to v pozici rozhodujícího orgánu. V takovém případě považuje soud za logický postup správního orgánu spočívající ve vydání rozhodnutí ve věci, v němž je promlčení nároku konstatováno jako důvod skončení a vyřízení věci. Žalobkyni namítané nevložení záznamu o konstatování promlčení nároku považuje soud za neadekvátní. Zde se liší od právního názoru Krajského soudu v Českých Budějovicích, vyjádřeného rozhodnutím ze dne 23. 9. 2015, čj. 10A 125/2014, které se odvolávalo mj. i na rozhodnutí NSS ze dne 27. 5. 2015, nicméně i uvedený krajský soud následně dospěl k závěru, že s ohledem na skutečnost, že žalovaný se mohl k této námitce vyjádřit v průběhu odvolacího řízení, bylo pochybení napraveno, což se stalo i v současně souzené věci. Žalobkyně měla možnost se proti rozhodnutí orgánu I. stupně odvolat a rovněž podat soudní žalobu, tedy dovolat se řádného přezkoumání správnosti závěrů orgánu I. stupně. Soud proto v daném případě neshledal porušení zásad správního řízení.
28. V dalším žalobkyně namítala, že i kdyby soud přistoupil na skutečnost, že její nárok byl promlčen, jednalo by se v jejím případě o rozpor s dobrými mravy, což zdůraznil i Ústavní soud ve svých nálezech. Tento rozpor vázala žalobkyně k protiprávnímu jednání velitele, kterým došlo ke škodě na její straně, protiprávnímu obohacení se státu. Poukaz na promlčení nároku tedy představuje zamezení povinnosti státu vydat žalobkyni neoprávněně získané obohacení a zbavení se kompenzovat jí způsobenou škodu. K této žalobní námitce krajský soud odkazuje na výše citované rozhodnutí Krajského soudu v Českých Budějovicích, které k námitce promlčení v souvislosti s rozporem s dobrými mravy odkázalo na konstatní judikaturu civilních soudů, konkrétně pak na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 29. 2. 2012, čj. 23 Cdo 123/2011. Z uvedeného rozhodnutí mj. vyplývá, že: „.....dobrým mravům zásadně neodporuje, namítá-li někdo promlčení práva uplatňovaného vůči němu, neboť institut promlčení přispívající k jistotě v právních vztazích je institutem zákonným a tedy použitelným ve vztahu k jakémukoliv právu, které se podle zákona promlčuje. Uplatnění námitky promlčení by se přičilo dobrým mravům jen v těch výjimečných případech, kdy by bylo výrazem zneužití tohoto práva na úkor účastníka, který marně uplynutí promlčecí doby nezavinil, a vůči němuž by za takové situace zánik nároku na plnění v důsledku uplynutí promlčecí doby byl nepřiměřeně tvrdým postihem ve srovnání s rozsahem a charakterem jím uplatňovaného práva a s důvody, pro které své právo včas neuplatnil. Tyto okolnosti by přitom musely být naplněny v natolik výjimečné intenzitě, aby byl odůvodněn tak významný zásah do principu právní jistoty, jakým je odeprání práva uplatnit námitku promlčení“. Obdobně

např. i rozhodnutí téhož soudu ze dne 8. 2. 2011, čj. 21 Cdo 85/2010. Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 16. 7. 2014, čj. 3 Ads 83/2013 pak, s odvoláním na rozhodnutí Ústavního soudu, učiněná v problematice uplatnění korektivu dobrých mravů vůči námitce promlčení konstatoval, že „Námitka promlčení zásadně dobrým mravům neodporuje, ale mohou nastat situace, že uplatnění této námítky je výrazem zneužití práva na úkor účastníka, vůči němuž by zánik nároku v důsledku uplynutí promlčecí doby byl nepřiměřeně tvrdým postihem ve srovnání s rozsahem a charakterem jím uplatňovaného práva a s důvody, pro které své právo včas neuplatnil. Zásada souladu práv, resp. jejich výkonu s dobrými mravy představuje významný princip, který v odůvodněných případech dovoluje zmírňovat tvrdost zákona a dává soudci prostor pro uplatnění pravidel slušnosti (ekvity). Pojem „dobré mravy“ nelze vykládat pouze jako soubor mravních pravidel užívaných jako korektiv či doplňující faktor výkonu subjektivních práv a povinností, ale jako příkaz soudci rozhodovat v souladu s ekvitou, což ve svých důsledcích znamená nastoupení cesty nalézání spravedlnosti. Žalobkyně v uvedené souvislosti poukazovala i na další soudní řízení, kterými se musela či musí domáhat vůči dnes již bývalému zaměstnavateli svých práv a nazývala jeho jednání vůči své osobě v průběhu posledních let služby diskriminačním. Krajský soud však ve výše uvedených souvislostech, tedy k žalobní námitce rozporu s dobrými mravy, postrádal jasné odůvodnění toho, proč se žalobkyně nedomáhala svých práv (zde rozuměj nároku na odměnu za nařízenou pracovní pohotovost) v době, kdy nebyl v řádu let promlčen. Uváděla, že voják respektuje i takové rozkazy, které případně vykazují formální vady, neboť jinak mu hrozí kázeňský přestupek, což soud zcela chápe, tedy, žalobkyně rozkazy vykonávala. Nicméně již jasně nevysvětlila, proč se nedomáhala v jednotlivých, ať již jakkoliv dlouhých obdobích, řádného vyplacení odměn, které nebyly v tříleté lhůtě promlčeny. Soud tak nemohl, dle svého přesvědčení, aplikovat požadavek, vyjádřený ve výše uvedeném rozhodnutí Nejvyššího soudu, neboť za daných skutkových okolností věci takové zneužití práva žalovaného neshledal. Krajský soud je pak přesvědčen o tom, že jeho právnímu názoru neodporuje ani výklad Ústavního soudu, plynoucí k uvedené problematice z jeho nálezu ze dne 6. 9. 2005, sp. zn. I. ÚS 643/04 či ze dne 25. 5. 2011, sp. zn. IV. ÚS 2842/2010.

29. Pokud žalobkyně namítala, že z rozhodnutí neplyne příslušnost správního orgánu ve věci rozhodovat, je krajský soud toho názoru, že žalobkyně neoznačila žádný jiný orgán, který by za příslušný považovala, krajský soud proto pouze obecně uvádí, že námitka není důvodná. Z žalobou napadeného rozhodnutí plyne, že Ředitel Sekce podpory Ministerstva obrany (jako nadřízený orgán, dále jen ředitel Spod MO), tj. služební orgán místně a věcně příslušný (dále jen „služební orgán“) podle ustanovení § 149 zákona o vojácích z povolání, rozhodoval o odvolání žalobkyně, též podle § 90 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Správní řád upravuje ve svém ustanovení § 90 postup při vydání rozhodnutí odvolacího správního orgánu. Ustanovení § 149 cit. zákona o vojácích z povolání pak hovoří o tom, že odvolací orgán je povinen vydat rozhodnutí o odvolání bez zbytečného odkladu, nejpozději do 90 dnů ode dne podání odvolání. Krajský soud tedy vycházel z ustanovení § 2 odst. 2 tohoto právního předpisu, kde se uvádí, že právní úkony ve věcech služebního poměru jménem České republiky činí služební orgány, kterými jsou prezident republiky, ministr obrany a v rozsahu určeném rozkazem prezidenta nebo ministra obrany pak velitelé, náčelníci, ředitelé a jejich zaměstnanci. V dalším textu zákona pak jsou jednotliví rozkazem pověřeni výše uvedení pracovníci rezortu již označováni jako „služební orgán“. Ředitel uvedené sekce Ministerstva obrany

tak konal zcela jistě na základě příslušného pověřovacího rozkazu ministra obrany a soud nepovažoval za pochybení, pokud tento rozkaz nebyl v napadeném rozhodnutí citován. Orgán I. stupně pak odkazuje navíc na čl. 2 odst. 1 písm. a) RMO č. 34/2012 Věstníku. Krajský soud též připomíná, že rozhodnutí orgánu I. stupně obsahovalo řádné poučení o možnosti podat odvolání, a k jakému orgánu.

30. Krajský soud dospěl po projednání a přezkoumání věci k závěru, že žaloba žalobkyně nebyla důvodná, postupoval proto v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s.ř.s. a žalobu zamítl.

VI. Náklady řízení

31. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., kdy soud přizná náhradu nákladů řízení ve věci úspěšnému účastníkovi. Tím byl v daném případě žalovaný, který náhradu nákladů řízení nežádal.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 14. srpen 2019

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu